மலர் 2 இதழ் 1 ஜூலை, 2017 ISSN : 2454-3993

புலவர் — அரசர் முரண்பாடுகள்

ப.ஆனந்தகுமார்
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ் முதுகலை மற்றும் ஆய்வுத்துறை,
தூய நெஞ்சக் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
திருப்பத்தூர்

சங்க காலப் புலவர்கள் கல்வியில் சிறந்த கவிவாணர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். உலகியற் பொருள்களையும் இயற்கைப் பொருள்களையும் நுட்பமாக ஆராய்ந்து அவற்றைத் தமது பாடல்களில் சுட்டிக்காட்டி மக்களை அறநெறியில் செல்லுமாறு அறிவுறுத்தியுள்ளனர். அவ்வாறு புலவர்களால் பாடப்பட்ட பல பாடல்கள் உடனுக்குடன் பாடப்பட்டவைகளாகும். மேலும், அரசர் முன்னிலையில் கண்டித்தல், அறிவுறுத்தல் என நேரடியாக நடந்த பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளைக் குறித்தும் அப்பாடல்கள் விளம்புகின்றன. இவற்றின் மூலம் அக்காலப் புலவர்கள் அரசரைப் பாடிப் பரிசில் பெறுவதையே தொழிலாகக் கொள்ளவில்லை. அரசர்கள் தவறு செய்தபோது பயப்படாமல் கண்டித்து, அறநெறிப்படுத்திய புலவர்கள் அரசர்களுக்கு அவ்வப்போது அறிவுரைகளையும் முரண்பட்ட செய்திகளையும் எடுத்துரைப்பதை இக்கட்டுரை ஆராய முற்படுகிறது.

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி சிறந்த வள்ளல்; ஔவையாருக்கு நெல்லிக்கனி நல்கிய தந்த பெருமான்; அவனை நாடிச் சென்றோர் பெருஞ்சித்திரனார். யாது காரணம் பற்றியோ அதிகமான் புலவரை நேரில் காணவில்லை; பரிசிலை மட்டும் புலவர்க்கு அனுப்பினான். புல சிறுகுன்றுகளும் பெருமலைகளும் கடந்து அதிகமானைக் காண வந்த புலவரது மனம் பெரிதும் துன்புற்றது. ‘பரிசில் பெறுவதென்றே புலவர் தொழில் என்றன்றோ கருதிவிட்டனன் இவ்வதிகமான்! என்று புலவர் தம் நெஞ்சம் நைந்தது. பரிசில் பெற மறுத்து, அவர் ஒரு பாடல் பாடினார்,

“குன்றும் மலையும் பலபின் ஒழிய
வந்தனென் பரிசில் கொண்டனென் செலற் கென
யாங்கறிந் தனனோ தாங்கருங் காவலன்!
காணாது ஈந்த இப்பொருட்கு யான்ஓர்
வாணிகப் பரிசிலன் அல்லேன்!” (புறம்.208)

என்னும் இப்பாடற் பகுதியில் உள்ள எள்ளற்சுவை ஊன்றி உணரத்தக்கது.

புலமைக்கு நிகழ்ந்த வேதனையும் வண்மைக்கு நேர்த்த இளிவரவும் குறித்த புலவர், ‘பாட்டுப் பாடினேன்; பாட்டுக்கு விலையாகப் பரிசு கொடுத்தான் என்று பண்டமாற்றுப் பேசும் வாணிகப் பரிசிலன் அல்லேன்!’ என்று தம் பெருமிதத்தை அதிகமான் நெஞ்சு தைக்க எடுத்தியம்பினார். இவற்றில் வாணிகப் பரிசிலன் அல்லேன் என்று தம்மை எதிர்மறையாற குறிப்பதுகொண்டு அக்காலத்தே வாணிகப் பரிசிலரும் இருந்திருத்தல்கூடும் என்று நாம் முடிவு செய்யலாம்.

வெளிமான் என்பான் ஒரு சிற்றரசன். சிறந்த வள்ளல். அவன்பால் பரிசில் பெறும் நோக்கங்கொண்டு பெருஞ்சித்திரனார் போனார். புலவர் செல்லுமுன் வெளிமான் இறந்துபட்டனன். இவன் தம்பி இளவெளிமான் பெருஞ்சித்திரனாரின் தரமறியாது சிறிது பொருள் கொடுத்தனன். அகமகிழ்ச்சியின்றி முகம் மாறுபடத்தரும் பிச்சைப் பொருளை முயற்சியற்ற கீழ்மக்கள் விரும்பக்கூடும். பெருஞ்சித்திரனார் அத்துணை இழிதகவுடையார் அல்லர். அவர்தம் வரிசையறிந்து ’வருக’ வருக! வரவேற்க இப்பரந்த உலகில் பலர் உண்டு. புலமையின் சிறப்பை இழிவுசெய்து ஈந்த புன்மையால் ஏற்படும் உள்ளத் தளர்ச்சியை அவர் விரும்பவில்லை. தம் நெஞ்சினை நோக்கி, ‘நெஞ்சமே, தளர வேண்டர் இந்த உலகம் விசையுடையார்க்குப் பெரிது’ என்று உரைக்கிறார்:

“அகன் நக வாரா முகன் அழி பரிசில்
தாளி லாளர் வேளாளர் அல்லர்;
வருகென வேண்டும் வரிசை யோர்க்கே
பெரிதே உலகம்! பேணுநர் பலரே!” (புறம்.207)

வள்ளல்களின் செவிகளில் விளக்கம் அமைந்த சொற்களை விதைத்து தாங்கள் நினைத்ததை முடிக்கும் நெஞ்ச வலிமை படைத்தவர்கள் புலவர்கள். அவர்கள் தங்கள் சிறப்பைப் பாதுகாக்கப்படும் பரிசில் வாழ்க்கையுடையவர்கள்.

மன்னர்களை இடித்துரைத்தல்

மன்னர்கள் தவறான வழியில் செல்லும்போது அவர்களை நெறிப்படுத்திப் புலவர்கள் அறிவுரைகள் வழங்கியுள்ளனர். நாட்டினை நல்ல வழியில் வழிநடத்திச் செல்லவும் குடிமக்களைக் காக்கவும் நீதி வழங்கவும் குடிமக்களிடம் வரி வாங்கும் முறையும் குறித்து பல்வேறு அறிவுரைகளை மன்னர்களுக்குப் புலவர்கள் வழங்கினர். அறிவுரை வழங்கும் புலவர்க்கு அறிவுரை கூறத்தக்க ஆளுமையும் மன்னர்களுக்கு அதனைக் கேட்கும் ஆளுமைத் திறனும் இருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

நாட்டு வளம் பெறுக

ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு முதுகெலும்பாகத் திகழ்வது அந்நாட்டில் இருக்கும் நீர்வளமும் நிலவளமுமேயாகும். இவற்றைப் புலவர்கள் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். நாட்டினை வளப்படுத்தும் இத்தகைய செயலைச் செய்யாது நீங்குவதால் நாட்டில் ஏற்படும் விளைவுகளைக் குறித்தும் அவற்றைச் செய்வதால் ஏற்படும் நன்மையையும் புகழையும் குறித்துப் புலவர் மன்னருக்கு எடுத்துரைத்ததை,

"நீர்இன்று அமையா யாக்கைக்கு எல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத் தோரே
உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்
உணவெனப் படுவது நிலத்தோடு நீரே
நீரும் நிலனும் புணரியோர் ஈண்டு
உடம்பும் உயிரும் படைத்திசி னோரே" (புறம்.18:18–23)

என்ற பாடலின் மூலம் உணரலாம்.

குடிகளைக் காத்தல்

மழை பெய்ய வேண்டிய காலத்தில் பெய்யாமல் விளைச்சல் குறைந்து மக்கள் இயல்பாக இல்லாமல் செயற்கையாக இருந்தால் மன்னனையே இந்த உலகம் பழிக்கும். அதை நீ நன்கு உணர்ந்திருந்தால் நீயும் மற்றவரின் பழிச்சொற்களைக் கேளாது, ஏரைக் காப்பவரின் உழவர் குடிகளைக் காத்து அதனால் மற்றக் குடிகளையும் காப்பாயானால் உன்னுடைய பகைவரும் உன்னைப் போற்றி வணங்குவர் என்று புலவர் அறிவுறுத்துவதை,

"மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினும்
இயற்கை அல்லன செயற்கையில் தோன்றினும்
காவலர் பழிக்கும் இக்கண்ணகன் ஞாலம்
அதுநற்கு அறிந்தனை யாயின் நீயும்
நொதும லாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது
பகடுபுறந் தருநர் பாரம் ஓம்பிக்
குடிபுறம் தருகுவை யாயின் நின்
அடிபுறந் தருகுவர் அடங்கா தோரே" (புறம்.35:27–34)

என்பதன் மூலம் அறியலாம். அன்பையும் அருளையும் நீக்கிப் பாவம் செய்து, நீங்காத நரகத்தை அடைபவருடன் சேராது, உன்னால் காக்கப்படும் நாட்டையும் நாட்டில் உள்ளவர்களையும் குழந்தையைப் பேணுவதுபோல நின்று பாதுகாப்பாயாக. இவ்வாறு காப்பது எளிதன்று என்பதை,

"அருளும் அன்பும் நீக்கி நீங்கா
நிரயங் கொள்பவரோடு ஒன்றாது காவல்
குழவி கொள்பவரின் ஓம்புமதி
அளிதோ தானேஅது பெறல்அருங் குரைத்தே" (புறம்.5:5–8)

என்ற பாடல் வரிகளின் மூலம் புலவர் மன்னரை இடித்துரைக்கின்றார்.

மன்னர் ஆட்சி முறை

உலகத்திற்கு அரசனது முறையான ஆட்சியே உயிர். எனவே இவ்வுலகத்தை ஆளும் மன்னன் முறையறிந்து ஆட்சி புரிய வேண்டும் என்பதை,

“நெல்லும் உயிர்அன்றே நீரும் உயிர்அன்றே
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்
அதனால் யான்உயிர் என்பது அறிகை
வேனிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே” (புறம்.186)

என்பதன் மூலம் அறியலாம். மன்னர் பகைவர் நாடுகளுடன் போர் புரியும் போது, வளைந்த கதிர்களை உடைய வயல்களை உன்னுடைய வீரர்கள் அழித்தாலும் ஊரைத் தீயிட்டுக் கொலுத்தினாலும் பரவாயில்லை அவர்களின் காவல் மரங்களை மட்டும் வெட்டாதே என்று புலவர் அறிவுறுத்தியதை,

“நீயே பிறர்நாடு கொள்ளும் காலை அவர்நாட்டு
இறங்குகதிர்க் கழனிநின் இளையரும் கவர்க
நனந்தலைப் பேரூர் எரியும் நைக்க
மின்னுநிமிர்ந் தன்னநின் ஒளிறுஇலங்கு நெடுவேல்
ஒன்னார்ச் செகுப்பினும் செகுக்க என்னதூஉம்
கடிமரம் தடிதல் ஓம்புநின்
நெடுதல் யானைக்குக் கந்தாற் றாவே” (புறம்.57:5–11)

என்ற வரிகளில் காவல் மரங்களை வெட்டி, உன்னுடைய யானைகளை கட்டி வைக்கும் கட்டுத்தறியாக இருக்கக்கூடியவை அம்மரங்கள் அல்ல என்றும் அதனால் போரைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தினார்.

நெடுங்கிள்ளியின் நாட்டை நலங்கிள்ளி முற்றுகையிட்டான். அப்போது நெடுங்கிள்ளி அவனை எதிர்த்துப் போரிடாமல், தன்னுடைய கோட்டைக் கதவுகளை திறக்காமல் உள்ளேயே இருந்தான். இதனைக் கண்ட புலவர் அவனை இடித்துரைக்கறாார்,

“இரும்பிடித் தொழுதியொடு பெருங்கயம் படியா
நெல்லுடையக் கவளமொடு நெய்ம்மிதி பெறாஅ
திருந்தாரை நோன்வெளில் வருந்த ஒற்றி
நிலமிசை புரளும் கைய வெய்துயிர்த்து
அலமரல் யானை உருமென முழங்கவும்
பாலில் குழவி அலறவும் மகளிர்
பூவில் வறுந்தலை முடிப்பவும் நீரில்
வினைபுனை நல்லில் இனைஉடிக் கேட்பவும்
இன்னாது அம்ம ஈங்குஇனிது இருத்தல்
துன்னரும் துப்பின் வயமான் தோன்றல்
அறவை யாயின் நினது எனத் திறத்தல்
மறவை யாயின் போரொடு திறத்தல்” (புறம்.44:12)

என்ற பாடலடிகள் யானைகள் உணவின்றி பசியில் இடியைப் போல் முழங்குகின்றன. பால் இல்லாமல் குழந்தை அழுதும், மகளிர் பூ இல்லாமல் வெறும் கூந்தலை முடித்துதும் குடிமக்கள் நீர் இல்லாமல் வருந்தியும் இருக்கின்றனர். இதை எல்லாம் பார்த்து நீ எதுவும் செய்யாமல் இருப்பது இழிவான செயலாகும். நீ நலங்கிள்ளியின் முன் வந்து இது உன்னுடைய நாடு என்று சொல்லி கதவை திறந்து விடு. இல்லை என்றால் அவனுடன் போரிட்டு நாடு திரும்பு என்று புலவர் இடித்துரைத்தார்.

பேகனின் புறஒழுக்கத்தை இடித்துரைத்தல்

புலவர்களின் புலமையையும் ஆளுமைத் திறனையும் பார்த்த பேகன் பரிசில் வழங்க வந்தான். இதனை அறிந்த புலவர்களை நாங்கள் பசித்து வரவில்லை. நீ அறம் செய்தல் வேண்டும். இன்றிரவே தேர் ஏறிச் சென்று உனது மனைவி கண்ணகியின் துன்பத்தைப் போக்க வேண்டும். இதுவே நீ எனக்கு வழங்கும் பரிசில் என்று அறிவுறுத்தினார். இதனை,

"பசித்தும் வாரேம் பாரமும் இலமே
களங்கனி யன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்
நயம்புரிந் துறையுநர் நடுங்கப் பண்ணி
அறம்செய் தீமோ அருள்வெய் யோய்என
இஃதியொம் இரந்த பரிசில் அஃது இருளின்
இனமணி நெடுந்தேர் ஏறி
இன்னாது உறைவி அரும்படர் களைமே" (புறம்.145:4–10)

என்பதால் அறியலாம். மேலும் நேற்று யாம் செல்வழிப் பண்ணைப் பாடினோம். அப்போது ஒருத்தி கண்ணீர்விட்டு வருந்தினாள். அவள் தன்னுடைய கூந்தலை முடித்து பூச்சூடி மகிழ அருள் செய்ய வேண்டும் என்று எடுத்துரைத்ததை.

"சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணிநின் வன்புல
நன்னாடுபாட என்னை நயந்து
பரிசில் நல்குவை யாயின் குரிசில் நீ
நல்கா மையின் நைவரச் சாஅய்
அருந்துயர் உழக்கும்நின் திருந்திழை அரிவை
கலிமயிற் கலாவம் கால்குவித் தன்ன
ஒலிமென் கூந்தல் கமழ்புகை கொளீஇ
தண்கமழ் கோதை புனைய
வண்பரி நெடுந்தேர் பூண்கநின் மாவே" (புறம்.146:3–11)

என்றும்,

"கன்முழை அருவிப் பன்மலை நீந்திச்
சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி வந்ததைக்

கார்வான் இன்னுறை தமியள் கேளா
நெருநல் ஒருசிறைப் புலம்கொண்டு உறையும்
அரிமதர் மழைக்கண் அம்மா அரிவை
நெய்யொடு துறந்த மையிருங் கூந்தல்
மண்ணுறு மணியின் மாசுஅற மண்ணிப்
புதுமலர் கஞல இன்று பெயரின்
அதுமன்எம் பரிசில்" (புறம்.147)

என்ற பாடல்களின் மூலம் புலவர்கள் பேகனை தன் மனைவிடம் சென்று சேர வேண்டும் என்று இடித்துரைத்தனர். இவ்வாறு புலவர்கள் தங்களின் ஆளுமைத்திறனால் மன்னர்களில் தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டி அவர்களை நல்வழிப்படுத்தவும் இடித்துரைத்தனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

காணாது ஈயும் பரிசில் மறுப்பு

காணாது ஈயும் பரிசில் என்றும் இரவலரை நோகச் செய்யும், தினைத்துதுணை ஆகினும் நேர்நின்று புலவரின் வரிசை அறிந்து ஈதலையே அவர்கள் விரும்பினர். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி தன்னை நாடி வந்த பெருஞ்சித்திரனாரைக் கண்டு பேசி அவர்க்குத் தேவையான பொருளை வழங்காமல் வேற்றார் மூலம் ஏதோ ஒரு பொருளைக் கொடுத்து "போய் வருக" என அனுப்பிவிட்டான். இது தன் புலமையையும் தகுதியையும் அவமதித்த செயல் என்பதால் அதை ஏற்க மறுத்த அப்புலவர்.

"குன்று மலையும் பலபின் னொழிய
வந்தனென் பரிசில் கொண்டனெனட செலற்கென
நின்ற என்னயந் தருளி ஈதுகொண்டு
ஈங்கனஞ் செல்க தானென என்னை
யாங்கறிந் தனனோ தாங்கருங் காவலன்
காணா தீத்த இப்பொருட் கியானோர்
வாணிகப் பரிசிலன் அல்லேன் பேணித்
தினையனைத் தாயினும் இனிதவர்
துணையள வறிந்து நல்கினர் விடினே"

எனக் கூறி அவ்விடம் விட்டு அகன்றார். தம் தகுதி அறிந்து விருப்பம் அறிந்து, நேரில் கண்டு உபசரித்து வழங்கும் பொருள் சிறிதாயினும் அதைப் பெறுவதில் உவப்படைந்த புலவர்கள் தம்மை எப்படி வரவேற்றுப் பரிசில் வழங்க வேண்டும் எனவும் விளக்கியுள்ளனர். நேரில் கண்டு உள்ளம் உருகியும் உவந்தும் தரவேண்டும் என்பதில் புலவர்கள் உறுதியாய் இருந்தனர். இளவெளிமான் காணாமல் ஈத்த பொருளைப் பெறாமல் வெளிச் சென்ற பெருஞ்சித்திரனார்.

"வருகென வேண்டும் வரிசை யோர்க்கே
பெரிதே உலகம் பேணுநர் பலரே
மீளி முன்பின் ஆளி போல
உள்ளம் உள்ளவிந் தடங்காது வெள்ளென
நோவா நோன்வயிற் றிரங்கு
வாயா வன்கனிக்கு உலமரு வோரே" (புறம்.207:6–11)

என்று பாடிய பாடலில் உறுதியும் தன்மானமும் வெளிப்படுகின்றன.

இறுதியாக

- ☆ சங்கப்பாடல்களில் ஈகையானது தமக்கென வாழாப் பிறர்க்கென வாழுதல், பகுத்து வழங்குதல், புகழ்பட வாழ்தல், உலக நிலையாமை உணர்வு என்னும் மக்கட் பண்புகளில் அறவியல் நோக்குடன் இடம் பெற்றிருப்பதை அறிய முடிகிறது.
- ☆ புலவர்கள் அஞ்சாமை எண்ணம் உடையவர்களாக இருந்துள்ளார்கள். புரவலர்கள் தமிழுணர்வு மிக்கவர்களாக இருந்துள்ளனர். அவர்களின் தமிழ்ப்பற்றே புலவர்களிடம் பெருமதிப்புக்கொள்ளச் செய்தது.
- ☆ அரசர்கள் தவறு செய்ய நேர்ந்தால் அத்தவற்றினைத் தடுத்துப் பழிநேராமல் காத்துள்ளனர், அரசனை 'அவன்' என்றும் புலவரை 'அவர்' என்றும் அழைக்கப்படுவதிலிருந்து சங்க காலத்தில் புலவர்களுக்கு இருந்த மதிப்பினை அறிய முடிகிறது.